При рекогностуванні нівелірних ліній одночасно обслідують вихідні та інші раніше закладені на даній лінії нівелірні знаки і відновлюють їх зовнішній вигляд.

Виготовлення нівелірних знаків здійснюється, як правило, централізованим способом. Марки для скельних реперів, вікових, фундаментальних, ґрунтових та скельних реперів і чавунні відливки для стінних реперів виготовляють за замовленнями геодезичних організацій на заводах, де функціонують ливарні та штампувальні цехи. Конструкцією знаків передбачається закладання монтажних петель, що полегшують переміщення та встановлення репера за допомогою механізмів або вручну.

Закладання вікових, фундаментальних та ґрунтових реперів здійснюється бригадою з 5 чоловік, а стінних та скельних – бригадою з 2–4 чол.

Після закладання нівелірного знаку оформляється технічна документація, до якості входять:

- карточка закладання геодезичного пункту зі схемою і описом його місцезнаходження;
- акт здачі геодезичних пунктів для нагляду за збереженням та інші документи.

Використання нівелірних знаків дозволяється після проходження певного терміну після їх закладання. При цьому стінні та скельні репери можуть експлуатуватися після повного затвердіння бетону в стіні (не менше двох днів після закладання), а ґрунтові репери – після осідання ґрунту в місцях їх закладання (не менше 10 днів для звичайних ґрунтових реперів і 3–6 місяців для фундаментальних і вікових реперів).

Список використаних джерел

1. Інструкція з топографічного знімання у масштабах 1:5000, 1:2000, 1:1000 та 1:500. Київ: ГУГКіК, 1999.
2. Инструкция по нивелированию I, II, III и IV классов. – М.: «Недра», 1990.
3. Інструкція про типи центрів геодезичних пунктів (ГОНТА – 2.01, 02–01–93). – К.: ГУГКіК, 1994.
4. Основні положення створення Державної геодезичної мережі України. Затв. пост. Кабміну України від 8.06.98 № 844.

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Трач Л.В. *– студентка 3-го курсу напрямку підготовики "Геодезія, картографія та землеустрій"*

Керівник: ***Погорецька Н.М.*** *– асистент кафедри землеустрою і кадастру ПДАТУ*

Земельна реформа в Україні триває вже двадцять три роки (з 1990 року), але цей досить тривалий період реформування так і не став запорукою формування сталого землекористування, а поточний стан земельних відносин можна вважати кризовим і таким, що стримує розвиток продуктивних сил.

В силу, як окремих системних прорахунків авторів земельної реформи, так і недостатнього ресурсного її забезпечення, більшість задекларованих цілей земельного реформування дотепер залишаються не досягнутими, зокрема [1]:

- не відбулося удосконалення земельних відносин у сільськогосподарському виробництві, натомість здійснена тотальна парцеляція товарних сільськогосподарських землекористувань, а також фіксація створеної неефективної системи землеволодіння забороною на продаж земельних ділянок сільськогосподарського призначення;
- подальше реформування земельних відносин у містах та інших населених пунктах відбувається переважно у напрямку приватизації земель територіальних громад, яке нерідко здійснюється в умовах «колективної безвідповідальності» розпорядників землі – органів місцевого самоврядування, що стає причиною безсистемної урбанізації та ускладнення умов для просторового розвитку містобудівних систем;
- законодавчо заблоковано найбільший сегмент ринку земель – ринковий оборот земель сільськогосподарського призначення для ведення товарного сільськогосподарського, які становлять 45,7 % від площі держави;
- обмежений характер має кредитування під заставу землі, в тому числі іпотечне кредитування, яке здійснювалось виключно щодо земельних ділянок несільськогосподарського призначення і істотно обмежилось внаслідок фінансово-економічної кризи, що розпочалась у 2008 році;
- зберігається неефективний механізм справляння плати за землю, який був запроваджений ще у 1992 році, базується на спрощених підходах до визначення податкової бази та передбачає значну кількість виключень із загального режиму оподаткування, що не дозволяє розглядати земельний податок на повноцінну фінансову основу місцевого самоврядування та регіонального розвитку;
- не здійснюється моніторинг земель, не встановлений порядок ведення державного земельного кадастру, відсутня система реєстрації прав на нерухоме майно, що унеможливлює ефективне гарантування прав на землю та дієвий державний контроль за використанням та охороною земель;
- надзвичайно недосконалим залишається землевпорядне забезпечення проведення земельної реформи, яке звелось до розробки проектів відведення при наданні земельних ділянок та оформлення правовстановлюючих документів на земельні ділянки, внаслідок чого практично втрачений науково-технічний потенціал землеустрою, практично повністю деградувала землевпорядна наука;
- не можна вважати ефективною створену систему державного управління земельними ресурсами, яка приділяє основну увагу перерозподілу землі як майна, не вирішуючи проблеми охорони земель як основного національного багатства;
- масовість порушень земельного законодавства та норм раціонального природокористування свідчить про недосконалість організаційно-правових механізмів контролю за використанням та охороною земель;
- залишається незавершеною нормативно-правова та методична база розвитку земельних відносин.

Проведена в державі земельна реформа, мала своїм головним наслідком лише соціалізацію землі – її перерозподіл між населенням. При цьому при проведенні реформи було знехтуване значення землі як ресурсу територіального розвитку продуктивних сил та базисного компоненту довкілля, що в сучасних умовах стало причиною виникнення низки кризових явищ економічного та екологічного характеру у землекористуванні, складність вирішення яких істотно ускладнюється відносинами власності.

Таким чином, досить важливим завданням землевпорядної, економічної та правової науки стає розроблення цілісної системи заходів, яка дозволить гармонізувати економічний, екологічний та соціальний напрями оптимізації використання земельно-ресурсного потенціалу України.

Висновки. Здійснення запропонованих заходів дасть змогу створити у середньостроковій перспективі передумови сталого розвитку землекористування, зокрема:

- підвищити ефективність та екологічну безпеку використання суспільством земельних ресурсів;
- здійснити раціоналізацію (оптимізацію) землекористування та створити інвестиційно-привабливе і стале землекористування;
- збільшити надходження від платежів за землю в бюджети всіх рівнів;

запровадити повноцінний ринок земель, особливо сільськогосподарського призначення, створити умови для кредитування землевласників під заставу земельних ділянок;

- підвищити ефективність оренди землі, особливо в сільському господарстві.

Список використаних джерел

1. Мартин А.Г. Євсюков Т.О. Стан земельних відносин як стримуючий фактор розвитку продуктивних сил України // Матеріали міжнародної наукової конференції, м. Київ, 20 березня 2009 р.: У 3-х частинах / РВПС України НАН України. – К.: РВПС України НАН України, 2009. Ч.3 – С. 289-292.
2. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.06.2009 № 743-р «Про схвалення Концепції Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 року» // Офіційний вісник України від 17.07.2009 – 2009 р., № 51, стор. 165, стаття 1760, код акту 47150/2009.
3. Організація виробничої і підприємницької діяльності в сільськогосподарських підприємствах [Текст] : підруч. для студ. з агарн. і техн. спец. ВНЗ III-IV рівнів акредитації / О. В. Шкільов, В. В. Іванишин. – Кам'янець-Подільський : Медобори-2006, 2014. – 416 с.
4. Іванишин В.В. Ефективність використання орендованих земель та збереження їх родючості : монографія / О. В. Шкільов, М. І. Ібатуллін, А. О. Музиченко, В. В. Іванишин [та ін.]. – К. : Четверта хвиля, 2013. – 224 с.
5. Земельна реформа : Законодавчі та нормативні акти. Київ, 1996- 293с.